

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 107/2019-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. marca 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED], zastúpeného spoločnosťou
[REDACTED], v mene ktorej koná advokát
a konateľ [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 5 Tp 35/2018 zo 4. októbra 2018 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3 Tpo 51/2018 z 24. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 1 ods. 1 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 Tp 35/2018 zo 4. októbra 2018 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tpo 51/2018 z 24. októbra 2018 (ďalej len „namietané uznesenie“).

2. Návrh navrhovateľa bol pôvodne pridelený sudcovi spravodajcovi, ktorému 16. februára 2019 skončilo funkčné obdobie. Vzhľadom na túto skutočnosť bol tento návrh ako naliehavá vec patriaca do rozhodovacej pôsobnosti senátu, rozhodnutie o ktorej neznesie odklad, v súlade s čl. II bodom 7 Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. februára 2019 opätovne náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelený sudkyňi spravodajkyňi Jane Laššákovej. Podľa čl. II ods. 2 písm. b) označeného dodatku pri predkladaní pridelených vecí do senátu sudcami spravodajcami Janou Laššákovou a Mojmírom Mamojkom pracuje senát v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu), Jana Laššáková (sudkyňa spravodajkyňa) a Mojmír Mamojka.

3. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) a ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), ktorého sa mal sťažovateľ dopustiť ako vodič osobného motorového vozidla, keď spolu s ďalšími dvoma spoluobvinenými realizoval nebezpečnú jazdu, pri ktorej boli závažným spôsobom viacnásobne porušené pravidlá cestnej premávky, a to prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti a predbiehanie

v protismernom pruhu na zakázanom úseku. Táto jazda vyústila do dopravnej nehody so smrteľným následkom pre vodiča protiidúceho vozidla a s následkom vážnych zranení spolujazdcov v danom vozidle.

4. Zo sťažnosti súčasne vyplýva, že v rámci vedeného trestného konania bol sťažovateľ uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Tp 35/2018 zo 4. októbra 2018 v spojení s namietaným uznesením krajského súdu vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), pričom krajský súd zamietol podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku ponúknutú záruku kolektívu spolupracovníkov sťažovateľa, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku písomný sľub sťažovateľa, podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a podľa § 81 ods. 1 citovaného zákona ponúknutú peňažnú záruku manželky sťažovateľa.

5. Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu formuluje námietku porušenia označených základných práv zaručených ústavou a práva zaručeného dohovorom uzneseniami oboch konajúcich súdov, ktorými bolo rozhodnuté o jeho vzatí do väzby, pričom podstatou jeho sťažnostnej argumentácie je tvrdenie o nesplnení jedného z aspektov materiálnych podmienok väzby. Sťažovateľ je toho názoru, že konajúce súdy, ktoré rozhodli o jeho vzatí do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (tzv. preventívna väzba), nepodložili toto svoje rozhodnutie takými konkrétnymi skutočnosťami, ktoré by u sťažovateľa skutočne preukazovali dôvodnosť obavy z pokračovania v trestnej činnosti.

6. Vychádzajúc z obsahu oboch väzobných rozhodnutí, sťažovateľ spochybňuje skutkový záver konajúcich súdov, v rámci ktorého súdy skonštatovali, že je sťažovateľ „chronickým“ nedisciplinovaným vodičom s pohrdavým postojom k normám a pravidlám cestnej premávky, kde konajúce súdy argumentovali, že v prípade vyšetrovaného skutku „u obvineného zrejme nešlo o ojedinelý vznikom nebezpečenstva ohrozujúci spôsob jazdy“. Sťažovateľ v tomto kontexte v prvom rade poukazuje na svedeckú výpoveď obstaranú v rámci vyšetrovania, v ktorej vypočúvaný svedok popísal jazdu spoluobvinených

ako vysoko prekračujúcu maximálne povolenú rýchlosť, ktorú osobne zaregistroval v čase predchádzajúcom vzniknutej dopravnej nehode, teda vyšetrovanému skutku. Podľa názoru sťažovateľa touto svedeckou výpoveďou podložená dôkazná situácia nenasvedčuje „opakovaniu obdobného konania“, ale podľa neho ide o trváci trestný čin v zmysle § 122 ods. 12 Trestného zákona, teda „o jeden skutok, ktorý nezakladá nijaký predpoklad, že by z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplývala dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti.“. Sťažovateľ takisto spochybňuje silu ďalšej zo súdmi prezentovaných skutočností, a to spáchania deliktov priestupkovej povahy, kde dôvodí, že v daných prípadoch nejde o trestné činy, pričom súčasne zdôrazňuje, že sa počas 25 rokov svojej vodičskej kariéry dopustil celkovo iba dvoch priestupkov, z ktorých má iba jeden charakter priestupku súvisiaceho s prekročením povolenej rýchlosti jazdy. Sťažovateľ napokon namietá, že v jeho prípade pri rozhodovaní o vzatí do väzby došlo k porušeniu princípu právnej istoty, keď sa podľa neho konajúce súdy nevysporiadali s ním predostretou argumentáciou, v rámci ktorej poukázal na prípady mediálne známych osôb, vinníkov dopravných nehôd s fatálnymi dôsledkami, ktorých trestné stíhanie nebolo vedené väzobnou formou.

7. Sťažovateľ zastáva názor, že rozhodnutia oboch konajúcich súdov sa neopierajú o dostatočné dôvody, inými slovami povedané, neprezentujú také konkrétne skutočnosti, ktoré by dostatočne odôvodňovali v jeho prípade obavu z pokračovania v trestnej činnosti, teda dôvod preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Podľa sťažovateľa odôvodnenie, ktoré konajúce súdy prezentovali, nepredstavuje dostatočný podklad pre rozhodnutie predstavujúce najzávažnejší zásah do osobnej slobody jednotlivca.

8. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 1 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Tp 35/2018 zo 4. októbra 2018 a namietaným uznesením krajského súdu, označené uznesenia okresného súdu a krajského súdu zrušil a „uviedol vec do stavu korešpondujúceho s relevantnými právnymi predpismi“ a priznal tiež sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13, § 16 až § 28, § 32 až § 248, § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

11. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní

ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

13. Vychádzajúc zo svojej judikatúry uvedenej v predchádzajúcom bode tohto uznesenia, vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa uznesenia okresného súdu sp. zn. 5 Tp 35/2018 zo 4. októbra 2018 konštatuje ústavný súd existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút sťažnosti poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd väzobne stíhanej osoby. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využil. Ochranu jeho základným právam zaručeným ústavou a právu zaručenému dohovorom bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti označenému prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

14. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

15. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta aj porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy namietaným uznesením krajského súdu. Pokiaľ ide

o vzťah čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy týkajúcich sa špecificky základného práva na osobnú slobodu, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods.1, 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy (analogicky napr. III. ÚS 68/08, III. ÚS 383/09). Na základe týchto skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy namietaným uznesením krajského súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením krajského súdu v konaní o väzbe a obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy.

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného na súdnu kontrolu väzby, teda konanie, v ktorom by konajúci súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

17. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného namieta aj porušenie čl. 5 ods. 4 dohovoru namietaným uznesením krajského súdu. Ústavný súd pripomína, že na prvotné štádium rozhodovania o väzbe (primárne rozhodnutie o vzatí do väzby) je aplikovateľný čl. 5 ods. 3 dohovoru, nie čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorý je aplikovateľný v nasledujúcich štádiách väzby (napr. žiadosť o prepustenie z väzby). Vzhľadom na uvedené, keďže v prípade sťažovateľa ide o posúdenie zákonnosti prvotného vzatia do väzby, ústavný súd posúdil námietku porušenia čl. 5 ods. 4 dohovoru uplatnenú vo vzťahu k namietanému

uznesení krajského soudu pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi obsahom sťažnosti a obsahom označeného článku dohovoru ako zjavne neopodstatnenú.

18. Námietka porušenia základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a jeho práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru smeruje proti namietanému uznesení krajského soudu, ktorým krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa uplatnenú proti prvostupňovému uznesení okresného soudu, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby, pričom väzba nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka.

19. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného soudu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Úloha ústavného soudu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného soudu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného soudu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04). Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného uznesenia krajského soudu jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo/nemalo byť žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby vyhovené. Úloha ústavného soudu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa

(prezentovanou v uplatnenej ústavnej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

20. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („*fairness*“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05).

21. Opierajúc sa o východiská prezentované v bodoch 18 a 19 tohto uznesenia, posudzoval ústavný súd aj časť námietok sťažnosti sťažovateľa smerujúcich proti namietanému uzneseniu krajského súdu.

22. Z obsahu namietaného uznesenia krajského súdu vyplýva, že oba konajúce súdy k splneniu hmotnoprávnych predpokladov väzby poukázali na vykonané dokazovanie, a to na výpovede špecifikovaných svedkov, listinné dôkazy (najmä zápisnica o obhliadke miesta činu, lekárske potvrdenia a iné), obrazový záznam vyšetrovanej dopravnej nehody, ako aj ďalšie dôkazy. Podľa názoru krajského súdu prezentuje toto dokazovanie dôkaznú situáciu v rozsahu podporujúcom splnenie jedného z aspektov materiálnych podmienok väzby, že zistené skutočnosti nasvedčujú, že skutok, pre ktorý je trestné stíhanie vedené, bol spáchaný, má znaky trestného činu a existuje dôvodné podozrenie, že ho spáchal sťažovateľ a ostatní spoluobvinení. V rámci posúdenia splnenia ďalšieho z aspektov hmotnoprávnych podmienok väzby prezentovali konajúce súdy, konkrétne aj samotný krajský súd, skutočnosti, ktoré podľa nich u sťažovateľa opodstatňujú dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti a vylučujú možnosť náhrady väzby inými miernejšími prostriedkami. V tejto súvislosti bola v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu akcentovaná povaha a osobitné okolnosti vyšetrovanej trestnej činnosti (dopravná nehoda, teda vyšetrovaný

skutok mal byť spáchaný v dôsledku dlhšie trvajúceho závažného a viacnásobného porušenia pravidiel cestnej premávky, a to výrazného prekročenia maximálnej rýchlosti a predbiehania v zakázanom úseku, a to súčasne tromi osobami obvinených, ktorí postupovali pri tejto činnosti koordinovane, pričom následok skutku má byť kauzálne prepojený s konaním každého z obvinených).

Krajský súd tiež poukázal na skutočnosť predchádzajúcich deliktov sťažovateľa v oblasti cestnej premávky, kde jeden z nich bol spáchaný krátko pred vyšetrovaným skutkom. Krajský súd napokon prezentoval aj ďalšiu skutočnosť, ktorú hodnotil ako výrazne signifikantnú, a to, že sťažovateľovi v jeho vysoko hazardnom konaní, z ktorého spáchania je dôvodne podozrivý, nezabránila ani tá skutočnosť, že takýmto konaním súčasne ohrozoval aj v jeho vozidle sa nachádzajúce blízke osoby (manželku a dieťa). K námietkam sťažovateľa krajský súd uviedol, že dôvod tzv. preventívnej väzby v jeho prípade primárne nevychádza z obsahu sťažovateľom namietanej svedeckej výpovede, ale z celkového súhrnu v rozhodnutí špecifikovaných skutočností a s nimi súvisiacich okolností.

Vo vzťahu k ďalšej konkrétnej námietke sťažovateľa, ktorý dôvodil, že počas 25 rokov svojej vodičskej praxe sa dopustil celkovo iba dvoch priestupkov na úseku cestnej premávky, poukázal krajský súd na podľa jeho názoru významnú okolnosť, že priestupok výrazného prekročenia maximálnej povolenej rýchlosti spáchal sťažovateľ v krátkej dobe pred vyšetrovaným skutkom, čo podľa mienky krajského súdu svedčí o tom, že uložená sankcia v predmetnom priestupkovom konaní nielenže sťažovateľovi nezabránila v ďalšom porušovaní pravidiel cestnej premávky, ale sa v jeho prípade intenzita porušovania predpisov na úseku cestnej premávky i napriek uloženej sankcii ešte zvýšila. Krajský súd napokon argumentoval, že prípady dopravných nehôd mediálne známých osôb so smrteľnými následkami pri prejednávaní vecí sťažovateľa nezohľadnil, keďže mu obsah spisových materiálov týkajúcich sa takýchto prípadov nie je známy (teda nemožno konštatovať analogickosť týchto prípadov s prípadom sťažovateľa, a to z pohľadu posúdenia dôvodov väzby).

23. Na podklade skutočností uvedených v predchádzajúcom bode tohto uznesenia ústavný súd konštatuje, že právne závery krajského súdu korešpondujú so skutkovými zisteniami a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle (majú logickú podobu, kde argumenty

sú jasne vysvetlené a sú súčasne dostatočne zrozumiteľné), ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností významných pre rozhodovanie o väzobnej otázke. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd v odôvodnení svojho väzobného rozhodnutia v spojení s odôvodnením prvostupňového uznesenia okresného súdu o väzbe sťažovateľa relevantným otázkam formulovaným sťažovateľom v konaní o väzbe sťažovateľa poskytol náležitú a presvedčivú odpoveď. Nad rámec uvedeného považuje ústavný súd za potrebné doplniť, že z hľadiska zachovania princípu právnej istoty, v zmysle ktorého je potrebné, aby všeobecné súdy v analogických prípadoch postupovali jednotne, pre konštatovanie analogickosti veci v danom konkrétnom prípade sťažovateľa nepostačuje fakt, na ktorý sa sťažovateľ odvoláva, a to smrteľný následok dopravnej nehody zavinený známou osobnosťou, ale vo všeobecnosti, keďže ide o rozhodovanie o väzbe, by sa analogickosť musela týkať konkrétnych skutkových okolností rozhodných pre posúdenie materiálnych aspektov väzby. Ústavný súd dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v danej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2019